

der er en særdeles Uklarhed i Lovudkastets Udtryk, en Uklarhed endnu større, end jeg hidtil har foreskillet mig, og som derfor gjør, at jeg saameget mere maa ønske Udtrykkene ombyttede. Skulde det ogsaa være, at Bemyndigelsen til den Repræsentation, hvorom der her er Tale, ved at Fleertallets Forslag gaaer igjennem bliver noget mere indskrænket, end den vilde være efter en, mulig for mange Tilfældigheder udsat, Fortolkning af Lovudkastets Udtryk, saa er det ialfsald bedre at faae et lidt mere indskrænket Omraade, naar man bestemmer ved Grændserne derfor, end at have en Bemyndigelse af en saadan Natur, at man ved enhver foresaldende Leilighed maa spørge: hører det, der nu ligger for, ind under den almindelige Betegnelse, hvormed Bemyndigelsen er givet? Jeg troer virkelig derfor, at naar der ikke gives mere overbevisende Grunde for, at det ikke alene er overflødig, men endogsaa ueheldigt at forandre Udtrykkene i Lovudkastet til det, Udvalgets Fleertal har foreslaaet, saa har jeg god Tøie til gjen-tagende at udtale, at det vilde være særdeles ussælsigt og meget hensigtsmæssigt for Brugen af Lovforslaget i sin Tid, at Fleertallets Indstilling blev vedtagen. Jeg vil dertil sige, at naar jeg for mit personlige Vedkommende sætter mig paa en Plads som Repræsentant for Landbygningernes Brandforsikring, saa vilde de Udtryk, som Udkastet har brugt, ved mange Leiligheder for mig medføre, at jeg vilde være i den største Forlegenhed for at komme til Besked hos mig selv om, hvad jeg burde befatte mig med, og hvad jeg ikke burde befatte mig med. Men en saadan Tvivl og Usikkerhed vilde være aldeles fjernet, naar jeg havde Loven for mig saaledes affattet, saaledes, som idetmindste den første Deel af Fleertallets Indstilling lyder.

Strøm: Jeg skal først tillade mig at imødegaae, hvad den høitærede Justitsminister har udtalt. Jeg mindes ikke, at jeg under denne Sags paabegyndte 3die Behandling har talt om min Samvittighed, jeg mindes heller ikke, at jeg har forlangt, at noget Medlem her skulde rette sig efter mig eller, som den ærede Minister sagde, sige sig efter mig og stemme for et Udvalg for min Skyld, og jeg har endnu mindre udtalt, at noget Medlem skulde sige

mig saaledes, at han idag skulde stemme for Fleertallets Indstilling. Jeg har gjort, hvad jeg havde Ret til at gjøre, og hvad der var min Pligt at gjøre. Naar jeg har en bestemt Betænkelse ved et Lovudkast, hvad enten den angaaer Formen eller Indholdet, hvad enten det er ved første eller sidste Behandling, gjør jeg opmærksom paa den; jeg har nu kun tilbage at kæmpe for min Mening til det Yderste — og det skal jeg gjøre — og til Slutningen at stemme for min Indstilling og mod alt Andet, hvad ellers kommer frem, da jeg paa ingen Maade kan give Loven min Stemme, naar dette Tillæg ikke kommer til. Saaledes er min Stilling til Sagen og til de øvrige Medlemmer af Thinget, og den, troer jeg, er aldeles i sin Orden. Den ærede Justitsminister har talt om, at der stundom i en Lov indføres reglementariske Bestemmelser, men dette er efter min Mening en Feil ved Loven. Vi skulle passe paa for Fremtiden, troer jeg, at naar vi give nye Love, vi da strengt udsønde, hvad der er Lov, og hvad der er reglementarisk Bestemmelse, og vi skulle gjøre den samme Adskillelse, naar vi ville forandre ældre Love. Min Slutning angaaende dette lille Udcasts Stilling til Grundloven er ganske simpelt følgende: — og den gad jeg dog nok see modbeviist, førend jeg lader den fare —: ifølge Grundloven tilkommer den lovgivende Magt Kongen og Rigsdagen alene; nu give vi ved dette Udcast en Deel af den lovgivende Magt, det vil sige en Deel af den Magt, der bestaaer i at forandre ældre Love, til Andre, i dette Tilfælde til et Selskabs Repræsentantskab, uden at vi først udtrykkelig have ophævet den ældre Lov. Det er Præmisserne; derefter kommer Slutningen: „altsaa handle vi efter Formen mod Grundloven.“ Jeg skal tillade mig at fremhæve en Yttring af den ærede Minister ved Sagens 1ste Behandling, som først gjorde mig opmærksom derpaa. Da den ærede 5te Landstingsmand for 2den Kred (B. Christensen) havde erklæret det som sin Mening, at Ordene „paa Kongens Approbation“ burde udsaae, svarede den ærede Minister, at det kunde han ikke ret gaae ind paa, han maatte ansee det for rigtigt, at Kongens Approbation blev bibeholdt, og saa sagde han disse Ord, som jeg